

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14 września 2016r. D. M. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych (dalej FGŚP) zastępowanego przez Marszałka Województwa (...) w S. kwoty 7.463,82 zł, niewypłaconej mu tytułem wynagrodzenia za pracę oraz ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że wyrokiem zaocznym z dnia 16 czerwca 2016 r., o sygn. akt IV P 112/15 Sąd Rejonowy w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zasądził na jego rzecz zaległe wynagrodzenie od byłego pracodawcy (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. w wysokości 7.463,82 zł, a następnie uzyskał postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w K. z dnia 2 czerwca 2016 r. o umorzeniu postępowania egzekucyjnego wobec stwierdzenia jego bezskuteczności. Powód otrzymał decyzję odmowną od FGŚP, który uzasadniając swoje stanowisko wskazał, że niewypłacalność pracodawcy nastąpiła w dniu 4 kwietnia 2015 r., gdyż wtedy nastąpiło faktyczne zaprzestanie działalności przez pracodawcę. FGŚP uznał, że skoro stosunek pracy D. M. ustał 31 maja 2014 r., a ustalona przez Fundusz niewypłacalność byłego pracodawcy powoda nastąpiła w dniu 4 kwietnia 2015 r., to z uwagi na upływ okresu dłuższego niż 9 miesięcy od daty rozwiązania umowy o pracę do stanu niewypłacalności, powód nie jest uprawniony do uzyskania żądanych świadczeń. Zdaniem powoda nie można zgodzić się z takim stanowiskiem, gdyż jak wynika z informacji zawartych w Krajowym Rejestrze Sądowym, w dniu 9 grudnia 2014 r. umorzono wobec jego byłego pracodawcy egzekucję należności podatkowych, prowadzoną na podstawie tytułów wykonawczych wystawionych przez Naczelnika (...) Urzędu Skarbowego w S.. W związku z czym przyjęć należy, że niewypłacalność pracodawcy nastąpiła w grudniu 2014 r., wtedy gdy umorzono egzekucję zaległości podatkowych, bowiem już wtedy pracodawca nie posiadał środków finansowych pozwalających mu na regulowanie swoich zobowiązań. Takie przyjęcie daty niewypłacalności prowadzi do ustalenia, że pomiędzy ustaniem stosunku pracy powoda a datą niewypłacalności jego pracodawcy nie upłynął 9-miesięczny termin zgodnie z art. 12 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy.

W dniu 23 stycznia 2017 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w(...) wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym nakazał pozwanemu zapłatę na rzecz powoda kwoty 7.463,82 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 19 września 2016 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 1.350 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Pozwany Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych zastępowany przez Marszałka Województwa (...) w S. w sprzeczności od nakazu zapłaty wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania, z wyłączeniem kosztów zastępstwa procesowego w wypadku oddalenia powództwa.

W uzasadnieniu pozwany zakwestionował żądanie zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Wskazał, że w celu ustalenia daty niewypłacalności pracodawcy przeprowadził postępowanie wyjaśniające, które pozwoliło ustalić, że niewypłacalność pracodawcy nastąpiła w dniu 4 kwietnia 2015r. z powodu faktycznego zaprzestania działalności przez pracodawcę, trwającej dłużej niż 2 miesiące (art. 8a ust. 1 i 2 ww. ustawy). Datę ustalił doliczając okres dwóch miesięcy od daty faktycznego zaprzestania działalności przez pracodawcę, tj. od dnia 4 lutego 2015r. w tym też dniu nastąpiło wykreślenie pracodawcy z rejestru podatników od towaru i usług. Wobec powyższego wniosek powoda o wypłatę świadczeń przez FGŚP podlegał oddaleniu z uwagi na fakt, że zgodnie z art. 12 ust. 3 ww. ustawy wynagrodzenie za pracę podlega zaspokojeniu za okres nie dłuższy niż 3 miesiące poprzedzające dzień wystąpienia niewypłacalności pracodawcy albo za okres nie dłuższy niż 3 miesiące poprzedzające ustanie stosunku pracy, jeśli ustanie stosunku pracy przypada w czasie nie dłuższym niż 9 miesięcy poprzedzających dzień wystąpienia niewypłacalności. W niniejszej sprawie upłynęło, zdaniem pozwanego, więcej czasu aniżeli ten 9-miesięczny okres. Dodatkowo pozwany podał, że przy założeniu słuszności twierdzeń powoda co do zasady, należność podlegająca wypłacie wynosiłaby kwotę 1799,37 zł, na co składałoby się wynagrodzenie powoda za maj 2014 r. (1176 zł) i ekwiwalent za urlop wypoczynkowy za rok 2014 (623,37 zł).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

D. M. był zatrudniony jako kierowca w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K. w okresie od 31 sierpnia 2012 r. do 26 maja 2014 r. Jego stosunek pracy rozwiązał się z dniem 31 maja 2014 r. na skutek wypowiedzenia dokonanego przez niego w dniu 13 maja 2014 r. z zachowaniem 14-dniowego okresu wypowiedzenia.

Niesporne, a nadto dowód:

- umowa o pracę – k.7,
- zmiana warunków umowy o pracę – k. 8,
- wypowiedzenie umowy o pracę - k. 81,
- zeznania powoda – k.137-137v.

Spółka zatrudniała 39 pracowników, ostatniego pracownika wyrejestrował pracodawca z ZUS z dniem 22 kwietnia 2014 r. (data wypełnienia (...) 23.06.2015 r.). Natomiast wyrejestrowanie płatnika z ZUS nastąpiło z dniem 1 czerwca 2014 r. (data wypełnienia (...) 8.09.2014.).

Dowód: pismo Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. z dnia 11 sierpnia 2015r. – k. 89.

Z dniem 31 stycznia 2014 r. w związku z zaległościami z tytułu opłat za najem została (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K. wypowiedzenia umowa najmu lokalu. Biuro rachunkowe, które prowadziło sprawy finansowe spółki wypowiedziało umowę zleceniodawcy na przełomie maja i czerwca 2014 r. z powodu zaległości za świadczone usługi. Rachunek bankowy spółki został zamknięty z dniem 30 października 2014 r. Zajęcie rachunku bankowego wraz z odpisami tytułów wykonawczych zostało doręczone spółce w dniu 14 lutego 2014 r.

W związku z bezskuteczną egzekucją prowadzoną wobec spółki, w dniu 9 grudnia 2014 r. wystąpiono z wnioskiem o wszczęcie postępowania podatkowego mającego na celu orzeczenia o odpowiedzialności na osoby trzecie za zaległości podatkowe spółki.

Dowód: postanowienie Naczelnika (...) Urzędu Skarbowego w S. z dnia 29 grudnia 2014r. – k.105-106.

Ostatnią deklaracją złożoną przez spółkę była deklaracja podatku od towarów i usług (...) za maj 2014 r. wniesiona 24 czerwca 2014 r., ostatnia wpłata była dokonana na podatek dochodowy od osób fizycznych 27 września 2013 r. za sierpień 2013r., ostatnie przeksięgowanie dokonane było ze zwrotu podatku od towarów i usług za maj 2014 r.

Spółka została wykreślona z rejestru podatników od towaru i usług z dniem 4 lutego 2015 r.

Dowód: pismo (...) Urzędu Skarbowego w S. – k. 87

W wyniku kontroli przeprowadzonej przez Państwową Inspekcję Pracy w S. Oddział w K. ustalono, że pracodawca nie wypłacił D. M. kwot: 1.020 euro tytułem diet, 1.176 zł tytułem zaległego wynagrodzenia za maj 2014 r. oraz 2.096,64 zł tytułem ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy.

Dowód:

- skarga – k. 78,
- pismo PIP z dnia 1 lipca 2014r. – k. 10.

Jak wynika z Krajowego Rejestru Sądowego w dniu 9 grudnia 2014 r. umorzono wobec (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. egzekucję z należności podatkowych, prowadzoną na podstawie tytułów wykonawczych wystawionych przez Naczelnika (...) Urzędu Skarbowego w S..

Dowód: wydruk KRS – k. 26-31.

Postanowieniem z dnia 29 grudnia 2014r. Naczelnik (...) Urzędu Skarbowego w S. umorzył postępowanie egzekucyjne prowadzone na podstawie tytułów wykonawczych o nr: SM 3/210/14((...)) podatek dochodowy od osób fizycznych za (...) w kwocie 986 zł, SM 3/211/14 ((...)) podatek dochodowy od osób fizycznych za (...) w kwocie 5.301 zł, SM 3/212/14 ((...)) podatek dochodowy od osób fizycznych za (...) w kwocie 12 zł, SM 3/213/14 ((...)) podatek dochodowy od osób fizycznych za (...) w kwocie 249 zł, SM 3/214/14 ((...)) podatek dochodowy od osób fizycznych za (...) w kwocie 1.263 zł, SM 3/215/14 ((...)) podatek dochodowy od osób fizycznych za (...) w kwocie 6.357 zł, SM 3/216/14 ((...)) podatek dochodowy od osób fizycznych za (...) w kwocie 13.807 zł, SM 3/217/14((...)) podatek dochodowy od osób fizycznych za (...) w kwocie 7.675 zł, SM 3/218/14 ((...)) podatek dochodowy od osób fizycznych za (...) w kwocie 7.364 zł wystawionych wobec (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K. w związku z bezskutecznością egzekucji. Z uzasadnienia postanowienia wynika, że spółka (...) nie prowadzi działalności od lipca 2014 r. z powodu upadłości jej „spółki matki”. Spółka nie posiada samochodów i nieruchomości bądź innego majątku.

Dowód: postanowienie Naczelnika (...) Urzędu Skarbowego w S. z dnia 29 grudnia 2014r. – k.105-106.

W dniu 13 kwietnia 2015 r. D. M. wystąpił w Sądzie Rejonowym w Koszalinie IV Wydziale Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z powództwem przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K. o zapłatę kwoty 8.000 zł z tytułu niewypłaconego wynagrodzenia za pracę oraz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy

Wyrokiem zaocznym z dnia 16 września 2015r. w sprawie IV P 112/15 Sąd Rejonowy w K. zasądził na rzecz D. M. od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. kwotę 7.463,82 zł.

Dowód:

- pozew – k. 11-13,

- wyrok zaoczny – k. 14.

Postanowieniem z dnia 2 czerwca 2016 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w K. w sprawie Km 1889/15 umorzył postępowanie egzekucyjne z wniosku D. M. w celu wykonania ww. wyroku z uwagi na bezskuteczność egzekucji.

Dowód: postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w K. z dnia 2 czerwca 2016r. – k. 18.

Na dzień 17 lipca 2015 r. nie odnotowano postępowania w przedmiocie ogłoszenia upadłości (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K..

Dowód: pismo Sądu Rejonowego w K.V. z dnia 17 lipca 2015r. – k. 82.

Wnioskiem z dnia 9 sierpnia 2016 r. D. M. wystąpił do FGŚP, zastępowanego przez Marszałka Województwa (...) w S. o wypłatę świadczeń niewypłaconych przez pracodawcę: wynagrodzenia za maj 2014 r. w kwocie 1.176 zł, wynagrodzenia za kwiecień 2014 r. w kwocie 4.191,18 zł oraz ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy w wysokości 2096,64 zł.

Niesporne, a nadto dowód: - wniosek – k. 19-23.

Decyzją z dnia 26 sierpnia 2016r. FGŚP, zastępowany przez Marszałka Województwa (...) w S. odmówił D. M. wypłaty wnioskowanych świadczeń przyjmując, że datą niewypłacalności jego pracodawcy była data 4 kwietnia 2015 r. – dzień faktycznego zaprzestania działalności przez pracodawcę trwającego dłużej niż 2 miesiące. FGŚP argumentował, iż upłynęło więcej niż 9 miesięcy pomiędzy rozwiązaniem umowy o pracę z D. M. a datą niewypłacalności jego pracodawcy.

Niesporne, a nadto dowód: decyzja FGŚP z dnia 26.08.2016r. – k. 25.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się częściowo uzasadnione.

Zasady, zakres i tryb ochrony roszczeń pracowniczych w razie niemożności ich zaspokojenia z powodu niewypłacalności pracodawcy reguluje, zgodnie z jej art. 1, ustawa z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (tekst jednolity – Dz. U. z 2016 r., poz. 1256), dalej: „ustawa o ochronie roszczeń”.

W myśl ustawy do kategorii świadczeń podlegających zaspokojeniu ze środków Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w tym trybie należą m.in. wynagrodzenie za pracę oraz ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy (art. 12 ust. 2 pkt 1 i 2e). Ustawodawca ograniczył jednak wysokość wynagrodzenia za pracę do okresu nie dłuższego niż 3 miesiące poprzedzające datę wystąpienia niewypłacalności pracodawcy albo za okres nie dłuższy niż 3 miesiące poprzedzające ustanie stosunku pracy, jeżeli ustanie stosunku pracy przypada w czasie nie dłuższym niż 9 miesięcy poprzedzających datę wystąpienia niewypłacalności pracodawcy (art. 12 ust. 3). Natomiast ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy przysługuje jedynie za należyty rok kalendarzowy, w którym ustał stosunek pracy, jeżeli ustanie stosunku pracy nastąpiło w okresie nie dłuższym niż 9 miesięcy poprzedzających datę wystąpienia niewypłacalności pracodawcy (art.12 ust. 4).

Definicję legalną niewypłacalności pracodawcy zawierają art. 3 do 6 oraz art. 8 i art. 8a ustawy o ochronie roszczeń, przyjmując postać zamkniętego katalogu przypadków równoznacznych z niewypłacalnością. Wśród nich art. 8a ust. 1 stanowi, że niewypłacalność pracodawcy, o którym mowa w art. 2 ust. 1, zachodzi również w razie niezaspokojenia roszczeń pracowniczych z powodu braku środków finansowych w przypadku faktycznego zaprzestania działalności przez pracodawcę, trwającego dłużej niż 2 miesiące. Na mocy ust. 2 omawianego przepisu, datą wystąpienia niewypłacalności pracodawcy jest dzień upływu terminu, o którym mowa w ust. 1

Sporna w niniejszej sprawie była data, w której nastąpiła niewypłacalność byłego pracodawcy powoda – (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.. Powód podnosił, iż jest nią data umorzenia egzekucji zaległości podatkowych, tj. 9 grudnia 2014r., gdyż już wtedy pracodawca nie posiadał środków finansowych pozwalających mu na regulowanie swoich zobowiązań. Wskazał, iż przyjęcie tej daty niewypłacalności prowadzi do wniosku, że pomiędzy ustaniem stosunku pracy powoda a datą niewypłacalności pracodawcy nie upłynął 9-miesięczny termin zgodnie z art. 12 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy. Pozwany FGŚP stał natomiast na stanowisku, iż datę niewypłacalności spółki (...) należy liczyć po upływie okresu 2 miesięcy od daty wykreślenia pracodawcy powoda z rejestru podatników od towaru i usług, które nastąpiło w dniu 4 lutego 2015 r. Ponieważ jest to data przypadająca po upływie 9 miesięcy od dnia rozwiązania stosunku pracy przez powoda, Fundusz uznawał powództwo za niezasadne.

W ocenie Sądu, przedmiotowa sprawa winna być oceniana w świetle przytoczonego art. 8a ustawy o ochronie roszczeń, gdyż nie zaszły żadne z wymienionych w art. 3 do 6 oraz art. 8 okoliczności warunkujące uznanie, że zaszła niewypłacalność pracodawcy. Wobec spółki nie złożono wniosku o ogłoszenie upadłości, nie prowadzono wobec niej także postępowania likwidacyjnego.

Sąd podzielił stanowisko powoda i jako datę graniczną niewypłacalności pracodawcy powoda przyjął 9 grudnia 2014 r. – jako dzień w którym wobec spółki (...) sp. z o.o. w K. umorzono egzekucję należności podatkowych, prowadzoną przez Naczelnika (...) Urzędu Skarbowego w S.. Z ustaleń dokonanych już wówczas przez organ egzekucji skarbowej wynika, że pracodawca powoda nie prowadził działalności od lipca 2014 r. a więc w okresie poprzedzającym ustalenie Naczelnika Urzędu Skarbowego przekraczającym nawet 2 miesiące.

Przyjęta przez pozwanego data wykreślenia spółki z rejestru podatników od towaru i usług, tj. dzień 4 lutego 2015 r. nie jest w ocenie Sądu miarodajna, gdyż jest to data znacznie późniejsza niż data faktycznego zaprzestania prowadzenia

działalności gospodarczej przez (...). Bowiem spółka faktycznie zaprzestała działalności z powodu braku środków finansowych, który to stan trwał dłużej niż 2 miesiące co najmniej w dniu 9 grudnia 2014 r., a nie dopiero począwszy od dnia 4 lutego 2015 r. Już wcześniej spółka nie uiszczała wynagrodzeń na rzecz pracowników, wyrejestrowała ostatniego pracownika z ZUS z dniem 22 kwietnia 2014 r., rachunek bankowy spółki został zamknięty w dniu 30 października 2014 r., umowa najmu lokalu zajmowanego przez spółkę została wypowiedziana z dniem 31 stycznia 2014 r. w związku z zaległościami z tytułu opłat za wynajem, biuro rachunkowe prowadzące rachunkowość spółki wypowiedziało umowę na przełomie maja i czerwca 2014 r. z powodu zaległości za świadczone usługi, a ostatnią deklaracją podatku od towarów i usług (...) była deklaracja za maj 2014r. złożona 24 czerwca 2014r.

Ja wynika z informacji PIP w S. z dnia 1 lipca 2014r. (k.10) pracodawca już w tym dniu zalegał z wypłatą wynagrodzenia pracownikom, a z kolei podczas kontroli przeprowadzonej w dniu 25 lipca 2014 r. inspektor pracy nie zastał nikogo w siedzibie pracodawcy (k.90). Zatem spółka już wcześniej nie regulowała ciężących na niej zobowiązań, w tym wobec pracowników (także na rzecz biura rachunkowego prowadzącego obsługę rachunkową spółki, opłatami za najem, o czym była mowa powyżej). Nie było również oznak faktycznej działalności podmiotu.

Wyżej przytoczone okoliczności jednoznacznie potwierdzają powstanie sytuacji niewypłacalności pracodawcy w rozumieniu art. 8a ustawy o ochronie roszczeń w dacie wcześniejszej niż przyjęta przez pozwanego, spółka bowiem faktycznie zaprzestała działalności, z powodu braku środków finansowych, który to stan trwał dłużej niż 2 miesiące co najmniej w dniu 9 grudnia 2014 r., a nie dopiero w dniu 4 lutego 2015 r. Już wcześniej bowiem spółka wyrejestrowała wszystkich pracowników, bez których nie mogła prowadzić działalności, już wcześniej nie posiadała środków finansowych na pokrycie zobowiązań finansowych spółki, nie posiadała również składników majątkowych, mogących być przedmiotem egzekucji i już wcześniej przestała osiągać dochody.

Związek pomiędzy faktycznym zaprzestaniem działalności a niewypłaceniem powodowi wynagrodzenia, ekwiwalentu pieniężnego za urlop oraz diet z powodu braku środków finansowych jest w świetle ustalonego stanu faktycznego oraz w świetle zasad doświadczenia życiowego oczywisty. Dowody zgromadzone w sprawie przybliżają mechanizm narastania problemów finansowych spółki, które, zapoczątkowane w kwietniu 2014 r. (wyrejestrowanie ostatniego pracownika z ZUS), ostatecznie doprowadziły do faktycznego zakończenia działalności przez spółkę. Proces kończenia działalności miał charakter długotrwały i z pewnością nie nastąpiło to z dnia na dzień. Fakt, że zaprzestanie wypłaty wynagrodzenia nastąpiło wcześniej niż 9 grudnia 2014 r. nie pozbawia związku przyczynowo-skutkowego tych dwóch zdarzeń. (...) dotyczy bowiem takich sytuacji, w których roszczenia pracowników nie mogą być zaspokojone z powodu złej kondycji finansowej pracodawcy, mającej charakter stały, w szczególności wtedy, gdy przedsiębiorstwo zostało zamknięte lub ustała jego działalność (tak M. G., Niewypłacalność pracodawcy w prawie pracy, Wyd. LexisNexis 2002, str. 138). Taka niewypłacalność zaistniała w tym wypadku.

Ustalenia faktyczne poczynione zostały w sprawie w oparciu o dowody z dokumentów oraz zeznań powoda. W ocenie Sądu nie zachodziły jakiegokolwiek okoliczności podważające ich walor dowodowy. Dowody z dokumentów zawnioskowanych przez pozwanego nie przeczyły relacjom powoda o niewypłacalności jego byłego pracodawcy, a co więcej stanowiły ich potwierdzenie.

Wysokość świadczeń wypłacanych z FGŚP reguluje art. 12 ust. 2 pkt 1 i ust. 3, z którego wynika, że roszczenia z tytułu wynagrodzenia za pracę podlegają zaspokojeniu za okres nie dłuższy niż 3 miesiące poprzedzające datę wystąpienia niewypłacalności pracodawcy albo za okres nie dłuższy niż 3 miesiące poprzedzające ustanie stosunku pracy, jeżeli ustanie stosunku pracy przypada w czasie nie dłuższym niż 9 miesięcy poprzedzających datę wystąpienia niewypłacalności pracodawcy.

W tym wypadku Sąd przyjął za świadczenie należne powodowi wynagrodzenie za miesiąc maj 2014 r., a więc przypadające w okresie nie dłuższym niż 3 miesiące poprzedzające ustanie stosunku pracy (31 maja 2014 r.), w sytuacji gdy ustanie stosunku pracy przypadało w czasie nie dłuższym niż 9 miesięcy poprzedzających datę wystąpienia niewypłacalności pracodawcy (9 grudnia 2014 r. bądź wcześniej). Tym samym warunek czasowy rozwiązania umowy o pracę został spełniony.

Roszczenie z tytułu z tytułu ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy podlega zaspokojeniu ze środków FGŚP wyłącznie za urlop za rok kalendarzowy, w którym ustał stosunek pracy. Na gruncie niniejszej sprawy należy stwierdzić, że stosunek pracy powoda ustał w maju 2014 r., zatem proporcjonalny urlop za rok 2014 wyniósł 11 dni i w oparciu o to ustalenie powodowi należy się 623,37 zł tytułem zaległego ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy.

W konsekwencji Sąd zasądził na rzecz powoda od pozwanej kwotę 1799,37 zł.

Ustawowe odsetki za opóźnienie zasądzono od dnia 19 września 2016 r., tj. od dnia złożenia pozwu na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w związku z art. 300 k.p. Przepis art. 18 ustawy o roszczeniach pracowniczych odsyła w kwestii postępowania przed Funduszem do kodeksu postępowania administracyjnego. Rozpatrzenie wniosku powinno nastąpić – zgodnie z art. 35 k.p.a. – w ciągu miesiąca, a sprawy szczególnie skomplikowanej – nie później niż w ciągu dwóch miesięcy od dnia złożenia wniosku. W tych terminach osoby zainteresowane powinny otrzymać świadczenie albo ewentualne odmowy wypłaty świadczenia z Funduszu (tak również wyrok SN z 2005.08.23, I PK 43/05, M.P.Pr. (...) i wyrok SN z 26.09.2000 r., I PKN 53/00). Brak jest danych pozwalających uznać niniejszy przypadek za skomplikowany, trudno przyjmować, aby postępowanie wyjaśniające prowadzone przez pozwanego napotykało na trudności. Fundusz miał zatem obowiązek dokonać wypłaty najpóźniej miesiąc po złożeniu przez powoda wniosku (11 sierpnia 2016 r.), a więc 11 września 2016 r. Odsetki ustawowe należą się zatem powodowi od dnia następnego niż data wymagalności, tj. od dnia 12 września 2016 r. Powód domagał się zasądzenia odsetek od dnia wniesienia pozwu, tj. od dnia 19 września 2016 r. Stąd też roszczenie powoda w tym zakresie Sąd uznał za zasadne zasadzając odsetki od kwoty 1799,37 zł.

Sąd uznał natomiast, że kwota żądana przez powoda tytułem diet nie podlega zaspokojeniu ze środków Funduszu zgodnie z art. 12 ust. 2 ustawy jako świadczenie niewymienione pośród rodzajów świadczeń wypłacanych ze środków Funduszu. W tym zakresie Sąd oddalił powództwo w punkcie drugim wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie trzecim wyroku kierując się treścią art. 100 k.p.c., w myśl którego w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd uznał, że o ile powód wygrał proces co do zasady, o tyle też zwrot dochodzonych świadczeń ze środków pozwanego Funduszu należy mu się jedynie w części. Sąd doszedł do wniosku, że strony wygrały proces w częściach równych i zniósł między nimi koszty postępowania.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)